

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

hed, der dårligt stemmer overens med de 10 bud. Men jeg har ladet mig fortælle, at kristeligt folkeparti har indført et 11. bud, og det går ud på, at man gerne må overtræde de 10 første, bare man ikke bliver opdaget. I øvrigt siges det jo, at Vorherres barmhjertighed er ret stor.

Samarbejdet med det konservative folkeparti vil hovedsagelig dreje sig om at forhøje idrættens andel af tipsmidlerne. Herudover vil de konservative i ord optræde stærkt kritisk og stille mange kritiske spørgsmål, som alle vil blive optrykt i Berlingske Tidende, men når det kommer til afstemninger i salen, vil man stemme for næsten alt, hvad regeringen kommer med. De konservative vil stedse hævde, at de ønsker en helt anden politik ført, men det er der jo ikke mulighed for i øjeblikket, og derfor støtter man regeringen. Hvad denne anden politik går ud på, er der ikke nogen der ved, heller ikke de konservative selv.

Centrum-demokraterne siger, at noget så kedeligt som økonomi, det må andre tage sig af, dog forbeholder man sig retten til at klemme en vis legemsdel sammen – uden at sige det højt. CDs løsninger på vore problemer er af en lidt mere langsigtet karakter, idet de går ud på at stoppe undervisningen i kommunistiske revolutioner i folkeskolen samt smide alle de røde ud af Danmarks Radio. Her er endelig et parti med visioner om Danmarks fremtid.

Det radikale venstre har den helt klare opfattelse – hvis man i det hele taget må sige det så klart – at på den ene side kunne man godt tænke sig at lave sådan et lille oprør fra midten, men på den anden side må man helst kun tale om det, og man vil nødigt presses til at skulle tage stilling for eller imod. Herefter er der vel ikke nogen, der er i tvivl om, hvad det radikale venstre mener. Jeg har i øvrigt opdaget, at det radikale venstre har en økonomisk politik; den går ud på at socialisere landets arbejdspladser ved gennemførelse af tvangsmedejendomsret til produktionsmidlerne samt en nedsættelse af arbejdstiden. Jeg har forstået, at det radikale venstre hermed kun mener at kunne opnå en evig tilstand af nulvækst her i landet. Mon ikke alle vi andre ved, at sådan noget ganske enkelt medfører, at virksomhederne opretter arbejdspladser uden for landets grænser i stedet for inden for landets grænser, og at

resultatet af en sådan politik selvfølgelig vil være tilbagevækst – hvis der ellers er noget, der hedder sådan.

Mange politikere taler ofte om, at vort folkestyre er inde i en krise. Man ser hyppigt statsministeren og udenrigsministeren med selvhøjtidelige miner proklamere på skærmen, at det er for folkestyret og dets stabilitet, man har oprettet denne regering. Man taler om, at befolkningen ikke har tillid til politikerne, men det er der vel ikke noget mærkeligt i. Det politiske debatniveau består for de fleste politikeres vedkommende hovedsagelig af gyldne løfter uden dækning og endeløse tomme fraser afbrudt af lidt korridordramatik. Politiske handlinger, der løser vore økonomiske problemer og bringer Danmark fremad, er der ikke nogen af. Det eneste, der udstråler fra de bestemmende politiske partier i dette land, er håbløsheden og de evindelige gentagelser af det samme tema, nemlig højere skatter, flere tilskud, mere bureaukrati. Alle ved, at det aldrig har hjulpet, at det aldrig vil hjælpe, og at det kun vil gøre Danmark endnu fattigere. Det er vel ikke så sært, at der i befolkningen breder sig en vis ligegyldighed over for det arbejde, der udføres i denne sal.

Denne nye regering er efter åbningstalen at dømme ikke et hak bedre end den gamle, den er bare en tro kopi af den gamle. Alle ved, at vi ikke syntes om den gamle regering, og jeg skal derfor meddele, at fremskridtspartiet heller ikke ser med blide øjne på den nye regering. Jeg vil slutte med at udtrykke håbet om, at den igennem indbyrdes skændrier snart kvæler sig selv. Vi skal i hvert fald gerne medvirke til at gøre pinen kort, så vi kan få et valg. Jeg vil håbe, at befolkningen ved et sådant valg snart vil kunne forstå, at fremskridtspartiet er det eneste parti, der er værd at stemme på. Kun derved kan vi atter få fremgang i Danmark.

Ellemann-Jensen (V):

Regeringen har lagt ud med en indbydelse til samarbejde over gamle politiske skel om en politik, der kan føre Danmark igennem de kommende års meget store økonomiske og politiske problemer. Opfordringen er rettet både til partierne her i folketinget og til de organisationer, der over en afgørende indflydelse på den økonomiske udvikling, og